

Ting som i det andet Ting lovgivet for en enkelt By, da man vedtog den sidste Boliglov, Loven om Boligforhold af 1. April 1925. Det var væsentligt for Københavns Kommune, man da lovgav. Det var kun enkelte Bestemmelser, nogle af dem, vi forhandler om i Dag, der angik de Kommuner, som havde haft Restriktioner tidligere. Jeg gad ogsaa vide, hvorfor man ikke skulde kunne lovgive for en enkelt By, naar det kun var i den enkelte By, der var de specielle Forhold, som paatvang sig Regeringens og Rigsdagens Opmærksomhed. Det er jo heller ikke Aarhus Kommune alene, man skal imødekomme, idet der forelaa Andragende fra flere andre Kommuner. Men selv om der kun havde foreligget Andragende fra Aarhus Kommune, saa kunde man, naar det havde været tilstrækkelig godt og fornuftigt underbygget, lige saa godt have lovgivet for denne enkelte Kommune.

Kriminalisterne siger ofte, at det er en Vane, Forbrydere har, at kredse om Gerningsstedet. Uden at dette skal blive misforstaaet af den højtærede Indenrigsminister, vil jeg sige, at han har det omtrent paa samme Maade som Forbryderne, thi han bliver ved i sine Indlæg at kredse om den Skæbne, Forslaget mødte i Folketinget. Den højtærede Indenrigsminister udtalte med Patos i Stemmen og med Alvor tillige: Nu lægger jeg dette Forslags Skæbne i det høje Landstings Hænder og afventer med Sindsro, hvad der skal ske, og saa brugte den højtærede Minister en Mængde Ord om de fæle Journalister — her saa han op til Journalistlogen —, som tillagde ham Bevæggrunde, han slet ikke havde haft. Jeg indrømmer, at den højtærede Minister har haft nogle vanskelige Dage; det gjorde jeg ogsaa en Bemærkning om i mit første Indlæg. Men jeg kan give den højtærede Minister en Trøst, som mange har faaet: jeg tror, han i nogen Grad selv har været ude om det. Den højtærede Minister tog, synes det mig, paa det med noget let Haand i de Bemærkninger, han gjorde om Købstadforeningen. Den højtærede Indenrigsminister synes at ville feje Købstadforeningen og dens Andragende bort som noget, der ikke var noget videre ved, noget han ikke kunde beskæftige sig synderligt med. Jeg vil aabent erkende, at det ikke kan være et Ministeriums eller en Ministers Opgave at springe, lige saa saare en Organisation tænker paa at fløjte, hvad enten denne Organisation hedder Købstadforeningen eller noget andet. Men der er Organer i vort Samfund, som repræsenterer Landets Borgere baade erhvervsmæssigt og paa anden Maa-

de. Der er De samvirkende Fagforbund, der er Købstadforeningen, der er Landboforeningerne, der er Husmandsorganisationerne. De er alle store Organisationer, der repræsenterer store Dele af vort Lands Borgere paa meget betydelige og alvorlige Omraader, og det synes mig ikke rigtigt af den højtærede Indenrigsminister at gaa saa let hen over, hvad Købstadforeningen ønsker, som det forekommer mig, at han gjorde i sine Bemærkninger om dens Andragende.

For helt at ødelægge de Bemærkninger, jeg havde gjort om de Stumper, der var blevet tilbage af hans Forslag, siger den højtærede Minister, at det var jo dog saaledes, at Folketingets Udvalg accepterede den Mening og de Ønsker, han nærede. Ja, det skal man nu ikke blive saa begejstret over, thi under den politiske Situation, vi har i Landet for Tiden, er der ikke andet for Oppositionen at gøre end at søge at forhandle saa indgaaende med Ministeren om vedkommende Sag som muligt og saa tage, hvad Ministeren til syvende og sidst vil gaa med til. Der er jo ingen anden Vej for en Opposition at gaa, hvis den da ikke vil slaa alting i Stykker og sige: Hvis vi ikke kan faa alt, hvad vi vil have, vil vi overhovedet ingenting have. Men det er ikke paa den Maade, man plejer at arbejde i en parlamentarisk Rigsdag; vi plejer ikke at fremsætte Ultimatum i hver enkelt Sag, vi plejer at søge gennem en Forhandling, gennem Fremsettelse af hver sin Opfattelse at faa det bedst mulige Resultat. Jeg paastaar ikke, det er lykkedes Oppositionspartierne i Folketinget at faa det bedst mulige ud af Sagen, men der er kommet det ud af den, som Indenrigsministeren ønskede, eller, i dette Tilfælde, saa lidt som muligt.

Saa talte den højtærede Minister om socialistisk Hjemmestrikkeri. Naar en Minister kan komme med en saadan Bemærkning, er det et Vidnesbyrd om, hvilken Nød vedkommende Minister maa være i. Da Ministeren sagde det, følte jeg mig straks, som om jeg var til Vælgermøde i Ebberup i Assens-Kredsen, hvor jeg havde den Glæde og Fornøjelse at være sammen med Ministeren under Valgkampen. Det var de Toner, Ministeren slog an der, socialistisk Hjemmestrikkeri, om end ikke med de samme Ord; men hvad, nogle nye Ord kan jo være rare til en Afveksling! Jeg har ikke noget imod Vælgermøder, jeg boltrer mig som en Fisk i Vandet, naar jeg er til Vælgermøde, men Vælgermøder i Kroer, i Hotelsale, i Forsamlingshuse. Men Hr. Minister, maa jeg ikke bede om nogle andre Ministertaler her. Jeg synes, socialistisk